

MASAL DÜNYA HRANT'A

Karin Karakaşlı

Planlarımızın olması nasıl da gülünç... Misal, öykü yollayacaktım bu sayıya. Sonra Hrant, bir günün bir anında hayatla aramda bir eşik belirdi. Bir türlü geçemedim o eşiği, kalakaldığım yerde seni yazmaya koyuldum.

Seni değil, sana yazmaya koyuldum aslında. Çünkü başka yapabileceğim hiçbir şey yok artık. Bir de görüp kahrolmayacağın hallerde olmaya, sadece var olmaya çalışıyorum. Öyle zor ki, bir sen anlarsın.

Çok fazla insan için ve hep bıçaksırtı yaşamış bir ülke için de yineleyebilirim aynı cümleyi: Bir sen anlarsın. Ama bu kadar yüce gönüllülüğü taşıyamadı aşığı olduğun topraklar. Sen kendini karşındakinin yerine koydun da hep, aklından çıkıp yüreğinde damıttığın sözleri taşıyamadılar. Kem gözlere hedef kıldılar senin gibi tekmil varlığı insan onuruna, hem de ayrımsız, koca insanlık onuruna adanmış bir adamı. Seninle birlikte tüm sevenlerine, matruşka bebekler gibi can içinde canlara kıydılar. Hangi söz neyin telafisi olsun şimdi?

Tanıklık ediyorum şimdilerde, hiçbir dahlim olmayan bir hayata. Senin, tartışma programlarında, oradaki konuşmacıların topundan daha kanlı canlı bir insan değil de konu başlığıymışcasına, soğukkanlılıkla ele alınmana. Tanıklık ediyorum sensiz bırakılan dünyaya. Bir gezegenden, misal aydan bakıyorum ona, bomboş gözlerle. Kavgalar, kahkahalar... hepsi eşit uzaklıkta ve anlamsızlıkta. Sana dair yaşanamayacak olan ne varsa omzuma çöküyor. Onca yüke rağmen dünya üzerinde zerre kadar ağırlığım olmadığını hissediyorum bir de. Sözün özü, doluluklarımla bomboşum. Boşluğun ta kendisiyim belki de.

Göz göre göreliliğin isyanını büyütüyorum yaşlarla. Sağ kalabilmek, yüzüne bakabilmek için yine ibadet bildiğim yazıya sığınıyorum. Sen hep "Çalış Karakaşlı, üret, boşver" diyeceğin için çalışıyorum. Başka da hiçbir şey.

Sağlamamı yapıyorum bir de bol bol. Kaç insanın toplamının sen edememesi sağlamasını. Kelimenin gerçek manasında canın pahasına sevdiğin memlekete bakıyorum. Öyle bir bulanık ki aynadaki aksi, bir senin sözlerinle berraklaşabilir sanki. Zamanımız var bol bol o sözleri yâd etmeye ve artık saptırmadan doğrusundan idrak etmeye. Yazık diyor dilim ama içim uyuşuk. İçim acının ta kendisi belki de.

Bir masalmış öyle mi? Nasıplendik, bereketlendik büyüsünden. Ama Andersen masalymış, bilemedik. Hani řu sonu insanı allak bullak edeninden. Gökten  elma düşmedi payımıza.

Yerden  kurřun.

 de canıma, canıma, canıma.